

Anadolu'ya kaçma planları! – 08.03.2019

104 sene evvel bugünlerde İstanbul, Fatih tarafından fethedilmesinden sonra belki de tarihinin en büyük korku ve kargaşasını yaşıyordu. Zira İtilaf Donanmalarının büyük hazırlıklar yaparak Çanakkale'ye saldıracığı haberleri kesinleşmişti. Osmanlı devlet adamları,

dünyanın en büyük donanmalarının ittifak ederek girişecekleri bu harekâtı, zorlanmadan başaracaklarını düşünüyorlardı. Bunun neticesinde ise İstanbul kolayca işgale açık hâle gelecekti.

İşte bu endişe içerisinde İttihat ve Terakki liderleri, bir yandan Çanakkale'den gelecek haberleri takip ederken diğer yandan İstanbul'un tehlikeye düşmesi hâlinde neler yapılabileceğini tartışmaya başlamışlardı.

İttihatçılar elbette ki ilk olarak, uğruna bir cihan savaşına hiç düşünmeden yanlarında girdikleri Almanya'nın kapısını çalacaklardı. Mebuslardan Halil Menteşe'yi göndererek Almanya'dan bu hususta yardım garantisi istediler. Buna karşılık Birleşik Donanma karşısında Çanakkale Boğazı'nın daha fazla dayanamayacağını düşünen Almanya da, Osmanlı'ya yardımcı olmak konusunda birkaç teselli sözü söylemekten öteye gitmemişti.

İtilaf Devletleri donanmalarının Çanakkale önüne gelmesi ile birlikte İttihatçılar, İstanbul'un boşaltılması ve payitahtın Eskişehir'e orası da olmazsa Konya'ya taşınması yönünde karar aldılar. Sultan Mehmed Reşad Han'a da durumu bildirdiler. Onlar için Mehmed Reşad Han kararlarını imzalayan noterden farklı bir merci değildi!

Onları asıl endişelendiren kendi elleriyle tahtından alaşağı ettikleri II. Abdülhamid Han idi. Nitekim Selanik'ten çıkarılması sırasında yaşadıkları zorlukları unutamamışlardı. Ayrıca sabık padişahın İngilizlerin eline düşmesi onlar için ayrı bir felaket senaryosuna dönüşebilirdi.

Bu nedenlerden dolayı, II. Abdülhamid Han'ı ikna etmek için Dâhiliye Nazırı Talat Paşa başkanlığındaki bir heyeti görevlendirdiler. Talat Paşa heyetinin,

II. Abdülhamid'le olan görüşmelerini yakından takip edenlerden biri de teşrifat müdürlerinden **Ercüment Ekrem Talu** idi. O özellikle Abdülhamid Han'ın huzuruna varışlarını ve görüşmenin safahatını şöyle nakletmiştir:

Biz Fatih'in soyuna yakışan!..

"Rumeli kıyısını, Hisar'a kadar takip ettikten sonra karşı sahile varan çatanamız (istimbot), Beylerbeyi Sarayı'nın rıhtımına bir çırpıda yanaştı. Eski padişah muhafızlarından Miralay Rasim Bey tarafından karşılandık ve doğru içeriye alındık. Talat Bey sordu:

- Haberleri var değil mi? Rasim Bey:

- Evet, beyefendi, yukarıya buyurun ben geldiğinizi arz edeyim.

Merdivenleri çıktık. Deniz üzerinde bir odaya alındık ve ayakta beklemeye koyulduk. On dakikalık bir zaman geçti. Yavaşça aralanan bir kapıdan içeriye, bu milletin otuz üç sene encamına hükmetmiş olan, Abdülhamid-i Sani ağır adımlarla girdi. Yalnızdı. Kulaklarına kadar geçmiş koyu renk fesinin altında, tepeden tırnağa mermerden bir heykel gibi bembeyazdı. Saçları, sakalı, teknil düğmeleri kapalı yüksek yakalı ceketi, pantolonu ve ayakkabıları; hepsi bembeyazdı... Sırtı hafif kamburlaşmıştı. Gözleri pek canlı idi. Hepimizi çenesi hizasından alnına kadar kısa temennalarla ayrı ayrı selamladı, yerden mukabele ettik. Talat Bey bizleri takdim etti. İsim ve sıfatlarımız söylenirken bunlara fazla ehemmiyet vermiyormuş gibi davrandı ve Fahreddin Ağa ile görüştü. Ne dediklerini işitmedim. Derken, Baş Mabeyinci Selam-ı Şahane'yi tebliğ etti ve sözü tekrardan Dâhiliye Nazırına bıraktı. Hepimiz huzurunda el pençe divan durarak dizilmiştik. Talat Bey uzun uzun ve pek hürmetkâr bir ifade ile önce vaziyeti anlattı ve lakırtıyı döndürüp dolaştırarak asıl ziyaretimizin sebebine intikal ettirdi. Hülasaten şöyle demişti:

- Acil bir tehlike arz etmemekle beraber vaziyet çok ciddidir. Düşman denizden ve karadan Çanakkale'yi zorluyor. Şiddetli müdafaaya rağmen, Allah göstermesin Boğaz'ı geçecek olursa Padişah, hükümet ve hanedan esarete düşerek elim bir musâlâhaya mecbur olmamak için, Zat-ı Şahane için Konya'da Çelebi Efendi'nin konağı tahliye olunmuştur. Korkulan vaziyet maazallah olacak oluverirse, Zat-ı Hümayunları'nın hangi şehirde ikamet buyurmak isteyeceklerini, Birader-i Şahaneleri tarafından öğrenmeye memur edildik. Emir ve iradelerine muntazırız.

Talat Paşa ve avanesi kararı kendileri aldıkları hâlde suçu yetkisiz padişaha yüklemekte de pek mahir idiler! Savaşa girerken kendisine haber dahi vermemişlerdi. Şimdi ise İstanbul'dan kaçmaya hazırlanırken Sultan Mehmed Reşad,

bir anda 'Zat-ı Şahaneleri', 'Birader-i Şahaneleri" oluyordu. Bu hâl ileride İstanbul'u bırakıp kaçan sultan iftirasına kılıf hazırlamaktan başka ne olabilirdi?

Hakan-ı Sabık ise, Dâhiliye Nazırı'nı sonuna kadar dinledi. O susunca keskin nazarlarını hepsinin üzerinde ayrı ayrı gezdirdikten sonra şöyle dedi:

- Şevketli biraderimin endişeleri tamamıyla gayrı varittir (imkânsızdır). Çanakkale'yi zamanında fevkalade tahkim eylemiştim. Oradan hiçbir donanmanın geçmesi kabil değildir. Amma farz-ı muhal olarak, öyle bir felaket başa gelecek olursa, Hakan'ın yapacağı şey, tacını tebaasını terk ile kaçmak zilletini işlemek değil; vuruşarak canını feda etmektir. Ceddîm Fatih Sultan Mehmed, bu beldeyi küffar elinden fethettiği zaman, Bizans İmparatoru Konstantin kaçmayı; harp ede ede, yıkılan kalelerin altında can vermek kahramanlığını göstermiştir. Biz Fatih'in soyu, Konstantin'den aşağı kalamayız. Zat-ı Şahane'ye böylece arz edin! Müsterih olsunlar ve ezeli iradeye boyun eğsinler. Şuradan şuraya kımıldamasınlar! Düşman buraya giremez. Bana gelince, ben artık bir yere gitmem. Yegâne arzum burada ölmektir. Biraderimden ve Hükûmet-i Seniyye'den bu arzuma yardımcı olmalarını dilerim..."

Aldık mı ağzımızın payını!

II. Abdülhamid Han, bu sözleri söyledikten sonra kendilerinden bir cevap dahi beklemeyecek, kısa temennalarla oradakileri selamladıktan sonra son derece üzgün bir şekilde odayı terk edecektir. Heyet ise hiç ummadıkları bu cevap karşısında sersemlemiş olarak Saraydan ayrılacaktır. Rıhtımda kendilerini bekleyen istibotla Dolmabahçe'ye doğru yönelecektir. Hiç kimsenin ağzından tek bir kelime veya yorum işitilmemişti. Sanki bir ölüm sessizliği içinde idiler. **Ercüment Bey**'in nakline göre, yolda düşüncelere dalmış gibi görünen **Talat Bey**, bir aralık kendilerine dönerek "**Aldık mı ağzımızın payını?**"demekten kendini alamayacaktır.

Geri dönen heyet, V. Mehmed Reşad Han'a ne söyledi ve mülakatı nasıl nakletti bilinmemektedir. Bilinen bir husus varsa artık İttihatçı şefleri İstanbul'u terk etmek gibi bir düşünceyi tamamen unutmuşlardır.

33 yıl Osmanlı mülkünü idare etmiş olan dâhi Sultan, işte bu tarihî sözleri ve kararlı iradesi ile Rumeli topraklarının Türklerin elinde kalmasının teminatı oluyordu. Bu cevap aynı zamanda daha düşmanı görürken kaçmayı yeğleyen veya kendilerini emniyet altına almayı düşünen İttihat Terakki'nin cesur ve kahraman(!) liderlerinin suratlarında patlayan bir tokat olmuştu.

Gözü arkada olanlar zaferin kokusunu duyamazlar! Şayet II. Abdülhamid Han İttihatçıların bu teklifini kabul etmiş olsaydı, İstanbul ve Rumeli'yi elde tutmanın imkânı kalmayacaktı. Cephede canla başla savaşılan askere en büyük ihanet edilmiş olacaktı. Bugün evlatları, bırakın 18 Mart veya Çanakkale Zaferi olarak gurur duydukları böyle bir dönemi, hatırlamaktan dahi utanç duydukları bir devrin yasını tutuyor olabilirlerdi.

Bu dâhi Hakan'ı, hâlâ yok **Ulu Hakan mı, Kızıl Sultan mı** tartışması içinde bocalayıp anlamaya çalışmaktan uzak olanlar şunu bilsinler ki; modern silahları ve muazzam donanmalarıyla Çanakkale'yi geçemeyen İngiliz ve Siyonistler, birbirinden tehlikeli hain planlarla ne yazık ki içimizdeki **manevi Çanakkale**'yi çoktan geçmiş durumdadırlar. Bizleri dinlerine ve padişahlarına düşman ederek hedeflerine ulaşmış durumdadırlar. Bugünlerde beka mücadelesinin içeride nasıl yaşanmakta olduğunu ibretle izlerseniz bu sözlerimin maksadı daha iyi anlaşılır..

TEFEKKÜR

Âlemin âb-ı rûyü âr iledir

Âdemin gayreti vakar iledir

Prof. Dr. Ahmet Şimşirgil

08.03.2019

Türkiye Gazetesi

<https://www.turkiyegazetesi.com.tr/yazarlar/prof-dr-ahmet-simsirgil/606909.aspx>